

GLASILO

„Slovenskega osrednjega čebelarskega društva za Kranjsko, Koroško in Primorsko“
s sedežem v Ljubljani ter „Slov. čebelarskega društva za Spodnje Štajersko“.

□ □ □

Urejuje FRANČIŠEK ROJINA.

Izhaja 5. dan vsakega mesca in se pošilja udom zastonj.

Leto X.

V Ljubljani, meseca septembra 1907.

Štev. 9.

Mesečna navodila.

Spisuje M. Humek.

September.

Jesenska paša gre h koncu. Sredi tega mesca bode za letos vse obrano. Bojim se, da bomo dobili iz ajdove paše lahko blago, vsaj začetek je bil skrajno slab. Kranjski čebelar bo imel žetev. Odbrati mu bode panji za plemo, drugo dobi po stari navadi medar za slepo ceno — žal da je vohče tako. Pri tej odberi plemenjakov je paziti predvsem na mlado, če le mogoče letošnja matico in na mlado satje. Za plemo naj se odbero močni in zgodnji drugci in pa izrojenci z lepim satjem. Medar naj dobi prvice in kar sicer ni za rabo radi starega satja, slabega panju ali iz kakega drugega vzroka. Pravi čebelar, ki svojo pridno žival ljubi, ne bode pustil, da bi isto medar zažveplal. Tako barbarsko početje je žal udomačeno menda samo pri nas. Kadar se bo to nehalo, bomo šele govorili o povzdigi kranjske čebeloreje. Pameten čebelar bode žival izpodil iz panjev, ki so namenjeni, da se podero, matico odstranil, čebele pa pridejal svojim plemenjakom. Vohče izgubijo panji do zime zelo veliko muh, in to je glavni vzrok, da se držijo spomladi kaj klaverno in kaj počasi napredujejo. Ako jih pa okrepimo z muhami, pokaže se spomladi za majhen trud velik uspeh.

Gole čebele se pa v jeseni tudi prodajo. Kdor bi imel tega blaga preveč za svojo uporabo, naj se obrne do kakega čebelnega trgovca s svojo ponudbo.

Trgovski čebelarji prezimijo vse, kar le mogoče. Dobro bi bilo že sedaj ločiti panji tako, da bodo plemenjaki, ki so namenjeni za kupčijo, zgoraj v čebelnjaku, tisti, ki ostanejo za pleme doma, pa spodaj. Za prodaj je panj čistega kranjskega plemena, z mlado matico, kolikor možno poln satja, ki naj bo staro vsaj eno ali dve leti in leži podolgem v panju.

V drugi polovici tega mesca moramo začeti resno misliti na prezimovanje. Predočmi moramo imeti pri tem opravilo vedno tole: Za uspešno prezimovanje je treba mlade, krepke matice, obilo čebel in dovolj medu. Lahko trdimo, da je vse drugo postranska reč.

Glede matice se je moralo storiti že v prejšnjih mescih vse potrebno. Vendar se da še sedaj zamenjati kaka matica, ki ne zadostuje našim zahtevam.

Da imamo v pozni jeseni močna čebelna ljudstva, moramo pospeševati zalogo dokler se dá. Vrhutega jih pa pokrepimo s tem, da jim dodamo čebel iz panjev, ki jih prodamo ali poderemo za med, kakor sem že omenil spočetka.

Zaloga medu, ki naj zadostuje do maja, je lahko zelo različna. Kranjski panj mora imeti koncem septembra 5—10 kg notranje teže (med, satje in muhe brez panju), kar je sploh зависno od množine in starosti satja in množine muh. Veliki panji s premakljivim delom (gerstungovci i. dr.) morajo imeti 10—12 kg čistega medu. V dvomljivih slučajih naj se pusti, oziroma doda vedno malo več, kot se misli, da bi bilo potrebno.

Letošnja ajdova paša se bržkone ne bo obnesla posebno dobro. Zato bodo pozni roji prelahki in bo treba pokladati. To delo se mora vršiti v septembru, da čebele zalogo lahko zadelajo. Pokladati se mora na vsak način v velikih porcijah. Dobrega pitanca ne bo težko dobiti. Vendar z mirno vestjo lahko rabimo sladkor, ki je malo ceneji in ki v vsakem oziru ustreza svojemu namenu, da celo boljši je kot slab med. Sladkor se rastopi v vodi (kolikor kg sladkorja, toliko litrov vode) in potem prav dobro prekuha. Pri vrenju, ki naj traja vsaj 15 minut, se posname vsa nesnaga, ki se nabira na vrhu. Ta sirup se poklada ohlajen po 1—2 kg naenkrat. Pri določevanju množine, ki naj se položi posameznim panjem, ne pride v poštev voda, ki smo jo dodali sladkorju, ampak le čista sladkorjeva teža. 1 kg dobro prekuhanega sladkornega sirupa ima približno $\frac{3}{4}$ kg sladkorja.

Kako in kedaj se zamore slabičem pomagati!

Iv. Jurančič.

Pri večjem številu panjev se vsak čas v teku leta lahko prigodi, da ta ali oni panj oslabi; zlasti je to pogosto pri začetnikih, ki jim manjka potrebnih sredstev, strokovne vede ter, hrepeneč po velikem številu panjev, sprejemajo tudi slabe roje ali celo slabe plemenjake ozimujejo.

Ako hočemo slabiča vzdigniti k pravi moči, moramo upoštevati tri glavne točke: 1. poiskati vzrok oslavljenja; 2. prepričati se, ali je še sploh pomoči vreden; 3. ozirati se na letni čas.

Vzroki ostabljenja so različni; n. pr. je imel plemenjak v jeseni večino starih čebel, ki so v teku zime pomrle; ali je izgubil matico v takem času, ko je ni mogel hitro nadomestiti; ali je oslabil vsled bolezni (griže itd.), zimske izgube, nemira, pomanjkanja živeža, bodisi v zimi ali poleti; vsled neugodnega vremena, ropanja itd. Tedaj že po vzrokih se moramo pri tem ravnati ter iste po možnosti odpraviti. Če je oslabil panj vsled brezmatičnosti, mu moramo seveda predvsem dodati drugo oplemenjeno matico. Da bi slabiča (tukaj se izrecno govori le o slabičih) pustili, naj si drugo matico sam izredi iz pridjane zalege ali matične celice, mu s tem ni ustrezno niti spomladi niti poleti; kajti predno se izleže prvi zarod mlade matice, poteče najmanj 5—6 tednov, in dokler iste mlade čebele ne začno na pašo letati, mine zopet blizo tri tedne, v 8—9 tednih pa one prejšnje čebele gotovo do malega izginejo. Če nimamo za tak slučaj rodovitne matice na razpolago, nam ne preostaja drugega, nego brezmatičnega slabiča združiti z drugim plemenjakom, bodisi potem v kateremkoli letnem času. Istotako se zgodi s takim panjem, ki je oslabil vsled tega, ker ima prestaro ali drugače malorodovitno matico ali trotočko itd.

Glavna pomoč vsakemu slabiču, ki ima dobro matico, je, da mu omejimo prostor, t. j. da mu pustimo samo toliko satov in prostora, kar ga zamore dobro obsesti; vse neobsedeno satovje pa odvezamemo. Ljudstvo, ki ima več prostora, kakor ga potrebuje, se ne more povoljno ogrevati, ne se braniti proti večščam, roparicam itd. Že samo z omejitvijo prostora se mu pomaga toliko, da se v teku poletja razvije v krepkega plemenjaka ter dá ob ajdovi paši medu, kakor vsak drug normalen panj. Sploh v krajih z jesensko pašo dajo največ medu tisti panji, ki so spomladi nekoliko slabeji ter vsled tega niso rojili.

Ako hočemo še kaj več dobrega storiti, dajmo oslabelemu skoz 14 dni vsaki drugi dan po $\frac{1}{4}$ kg dobrega medu. To je zlasti potrebno tistim panjem, ki so oslabili vsled gladu, ali če so postali slabi v poletju, n. pr. da so se preveč izrojili, ter hočemo iz njih imeti do jeseni še dobre plemenjake. Posebno previdni pa moramo biti pri krmljenju slabičev glede ropanja.

Kot slabiča smatrajmo vsako ljudstvo, ki se je skrčilo pod polovico normalnega plemenjaka; t. j. ako čebele ne obsedajo nad 6—8 satov avstr. mere ali 3—4 celih satov kake druge velike mere.

Včasih se sliši nasvet, slabičem pomagati s tem, da se odvzame močnejim panjem par satov zalege ter se dodene slabejim. Ali se ne spominjamo pri tem one zgodovine o Faraonovih kravah? S takim ravnanjem bi si najboljše plemenjake oškodovali ter roje za par tednov zakasnili; onim revčkom bi pa ne pomagali toliko, kakor se na videz sodi. Saj je en zgodnji roj več vreden, nego 10 slabičev. Slabo ljudstvo navadno pridjane zalege ne more povoljno obsedati in gojiti ter iste veliko iztrga ali vsaj več časa ne more lastne zalege nastavljati, ker ima s pridjano preveč opravka. V drugi polovici poletja, t. j. po rojenju je seveda to drugače, ako imamo par jalovih panjev, ki so zdaj takorekoč „preveč močni“. Pri takih, ki namreč že pred ajdovo pašo obsedejo ves panj (z mediščem vred) je celo dobro, če jim odvezamemo par

satov zalege, da jih nekoliko oslabimo, sicer nam ravno med glavno pašo rojijo, kar bi izdatno znižalo pridelek medu. Pa tudi takrat velja pridjati slabiču le toliko zalege, in sicer „zrele“, popolno zadelane, kar jo čebele lahko dobro obsedajo in grejejo.

Nekateri hočejo slabiču pomagati tudi s prestavljanjem, t. j. da ga postavijo na mesto kakega močnega plemenjaka. Pri panjih premakljivega dela bi se naj to sploh ne vršilo; pri starih panjih pa, kjer se marsikaj umnim in pravilnim potom ne da doseči, je to edina, dozdej navadna pomoč.

Vsak čebelar ve iz lastne izkušnje, da se vsi čebelni panji enega stališča ne razvijajo enako; ta dobro napreduje, drugi nekoliko zaostaja, tretji je postal celo slab itd. Nekateri čebelarji so izkušali to izenačiti ter vse panji enake obdržati. Vendar to se jim ni posrečilo; bolje so si oškodovali, oziroma zadrževali, drugih pa niso mogli trajno postaviti na zaželjeno stopnjo. Vendar v jeseni se v tem oziru da nekaj storiti. Vsak čebelar nekaj panjev v jeseni po končani paši kasira, t. j. podere; zlasti slabše in one, ki imajo triletne matice, ali take, ki se sploh zavoljo kake slabe lastnosti ne priporočajo za plemo. Od teh panjev tedaj se čebele in zalega porazdeli med manj močne plemenjake, da se vsaj ozimijo vsi enako močni.

V smislu znanega pravila, da le močna ljudstva dajo dobiček ter služijo v veselje gospodarju, naj si tedaj nikdo ne da skrbi in opravka s takimi reveži, kateri tega truda več ne poplačajo. Preslaba ljudstva naj se tedaj raje združijo, zlasti v zgodnji pomladi; istotako se ne izplača v jeseni slabiča povzdigniti do krepkega plemenjaka, zakaj mnogokrat bi v to porabljena sredstva več znašala, kakor je vreden ves uspeh. Slabič v čebeljaku je kakor bolnik v družini, ki ne more nič koristiti ter še imajo drugi ž njim veliko opravka, skrbi in stroškov.

Dajte nam čebelarskega nadzornika za Kranjsko!

Samostalen predlog J. Slapšaka

na letošnjem občnem zboru c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani.

(Konec.)

Glavni in poglobitni pomen kranjskega čebelarstva je in ostane: eksport živih čebel, čebelarska kupčija. Računajmo: Navaden kranjski kupčijski panj, ki tehta v jeseni 10 kg, brez skrbi preživi do pomladi, ko pride čebelarski trgovec ponj. Čebelar dobi zanj 8—9 K. Ko bi prodal medarju panj, bi iztržil zanj, ker odpade na čebele in panj 5 kg — kar ni pretirano, — po tržnih cenah v „Kmetovalcu“ z dne 15. julija t. l. 50 kg = 36 K, (seveda ni to nobena cena, kolomaz je dražji! Tudi v tem pogledu je treba kaj storiti!), tedaj 100 kg = 72 K, ali 1 kg = 72 h, 5 kg torej 5×72 h, t. j. 3 K 60 h. Če torej čebelari na med, dobi 3 K 60 h, ako prodaja žive čebele 8—9 K za panj, torej več kot še enkrat toliko. Prosim, to hoče kaj reči! Vobče je torej na Kranjskem umestno čebelariti le na prodajo živih čebel. Še Bog, da imamo tako znamenito blago!

Ali tudi cena 8—9 K za panj je premala, gotovo premala! Vse se je podražilo v zadnjem času, edino sol in tobak sta še po stari ceni, pa tudi za kranjski kupčijski panj je cena že toliko let stalna, — t. j. 8—9 K. Poglejmo račun, ki mi ga je pravil skoro 100 letni čebelar iz Bohinja (Cvetek): Panj stane 40 kr, prenašanje v spomladno resje v goro in nazaj pride na en panj 20 kr, vožnja v ajdovo pašo dol v Vodice (2 noči) 50 kr; najemnina čebelnjaka 10 kr za panj, in če zakrmi med letom 3 kg medu na panj po 60 kr, znašajo vsi stroški 3 fl = 6 K. Če bi šlo vse gladko, bi bilo pri panju zaslužka 2—3 K; a pridejo nesreče: ropanje ali klanje, ko je uničenih na en dan čebelarju polovica panjev; $\frac{1}{3}$ izrojencev pride ob matico, prav slabe letine, ki so vedno rajše slabe, ko prav dobre, ko je treba celo leto klasti: — vse to poviša stroške pri enem panju, če ne nad, pa vsaj za ali blizu prodajne cene 8—9 K. Čebelar se tedaj, ko proda čebele, praska za ušesi in toži: „Slaba, slaba! Komaj sem dobil nazaj, kar sem zakrmil! Za trud ne ostane nič!“ — Z upanjem, da se bo vendar že na nolje obrnilo, prične zopet spomlad čebelariti. Ko pa odmrje oče — čebelar, zamro tudi čebele pri hiši. Sin, ki je tolikrat slišal očeta jadikovati, si misli: „Saj muha ne da kruha“, pa se ne oprime z ljubeznijo očetove dedščine, in v prvem letu že navadno dočebelari. Potem se pa čudimo, da stoje prazni ali že podrti čebelnjaki po vaseh, da propada kranjsko čebelarstvo, ki je donášalo nekdanj tako obilo dohodkov deželi. Kupčijo dvigniti, panj se mora čebelarju plačati dražje, ne pa po tisti ceni, kot pred 30 leti, saj ni tobak, da bi šel vedno le po 4 gld. in takoj bo kranjsko čebelarstvo zopet zacvetelo.

Kako pa je s kupčijo? Ali se bo dvignila? Ali je pričakovati v tem pogledu boljših časov?

To je resnica, da se prodajalci množe kot gobe po dežju, a ne v prilog kranjskemu čebelarstvu; zakaj ti ljudje tlačijo drug drugemu sistematično ceno, da je joj! Tako smo že „srečno“ prijadrali s kranjsko čebelo tako daleč, kakor poroča „Čebelar“ 1904/123, da nam plačujejo panj po 10 K ali nekaj kebrov črez, med tem ko za dobro gnezdo laških čebel, ki v nobenem oziru ne vzdrže primere z našimi, še vedno iztrži premeteni Lah 20 K in še črez. Vsled te nesrečne konkurence se ne more cena čebelam dvigniti. Da, še hujše: celo odvrčajo se že odjemalci od naše čebele. Čujmo: „V čebelarstem listu „Hessische Biene“ („Čeb.“ 1904/51) se bere, da se je združilo 14 čebelarstvih listov, ki objavljajo nerealne čebelarstvene firme na „črni deski“. Ni dolgo tega, kar so stali 3 gorenjski trgovci na „črni deski“. Uredništvo teh listov ne vsprejme več pod nobenim pogojem njihovih inseratov ali cenikov in svari svoje čitatelje pred njimi. Nekateri špekulantje so spravili cene čebelam tako nizko, da je naravnost škandal! Drug drugemu odjedajo kruh, in tako uničujejo sebe in kranjsko čebelo, mesto da bi v svojem interesu in v večjo čast in sloves kranjske čebele razpošiljali le dobro blago, pa si ga pustili tudi dobro plačati! — Dalje! („Čeb.“ 1907/76): „Der deutsche Imker aus Böhmen“ piše, da se je v obsežnem delu Češke prikazala gniloba vsled uvoza kranjske čebele. Take trditve lahko uničijo kranjsko

čebelarstvo kupčijo popolnoma; in kdo bo kriv, če pridemo z njo na kant, si odgovori lahko vsak sam. — Odbor „čebelarskega društva,“ ki je dal pojasniti gori omenjenemu listu, pravi sam: „Žal, da se pečajo s čebelarstvo kupčijo tudi osebe, katere so le kramarji in ne čebelarji. Takim ljudem se kaj lahko pripete v deželi posamezni slučaji gnilobe vsled pokvarjenega medu, prehlajenja i. t. d. Če list za listom ponatisne take notice o importiranju čebelarske kuge, gnilobe, in če je že to resnično ali ne, takih oslov naši kramarji ne bodo mogli dobiti, da bi si za drag denar kupovali — kugo. Na ta način se mora kupčija naše čebele popolnoma uničiti. — Da se v takih razmerah ne more dvigniti kupčija, da nam ni pričakovati boljših časov, stoji na dlani.

Celo ime so vzeli naši čebeli. Učitelj Mayer s koroškega je na čebelarskem tečaju na Dunaju predlagal, naj se ne imenuje več naša svetovno-znana čebela — „kranjska čebela“, nego „die norische Biene“. In v resnici na avstrijski čebelarski šoli na Dunaju ne poznajo več „Kraimer-Biene“ ampak „die norische Biene.“ Našinci ubijajo naši čebeli slavo, ptujci ji kradejo ime; ali ne propadamo? Ali se ne zbirajo, da odpojo naši čebeli „requiem?“

Res je sila, cerkvenik že gleda na stolp, kdaj odbije ura, da zazvoni naši čebeli zadnjo uro

Ali ni odpomoči!

Gotovo! Rekel sem že: kupčijo dvigniti, s tem je vse povedano. Pa kako? Tudi to vprašanje ni težko. G. Žnideršič, odkritosrčni prijatelj povzdige kranjskega čebelarstva po prodaji živih čebel, je že razmotrival to vprašanje in prišel do zaključka („Čeb.“ 1903/49): „Organizovati in nadzorovati trgovino s čebelami. A to ni lahka stvar. Treba si je najpreje vzgojiti večjih čebelarjev, ki bodo znali ugoditi zahtevam, ki se stavijo pri današnji trgovini. Ti pa si morajo vzgojiti čebelo, ki bi bila vzor čebele vsem čebelarjem na svetu. Ptujci si namreč hočejo pomagati, da bi jim ne bilo treba dajati tributa kranjski deželi, s tem, da si iz svoje nerodovite, lene, a hude čebele vzgoje čebelo s takimi lastnostmi kot je naša. Z vzgojo matic in trotoev iz svojih najboljših panjev hočejo to doseči, že zdaj se hvalijo z uspehi. Kaj, ko bi tudi mi tako delali? Da, potem si vzgojimo čebelo, da se bo vsak tujec odkril pred njo. Pred vsem se morajo ustanoviti podružnice, nastaviti potovalni učitelji ter uvesti poučni tečaji; potem organizovati trgovino s čebelami potom ustanovitve zadruga; tako bi bila prodaja pristopna vsem, zlasti manjšim čebelarjem dežele.“

Po mojih mislih naj bi se g. Žnideršiča načrt izvršil tako: Dobimo moža — veščaka, ki bo združil vse čebelarje naše dežele v eno družino (organizacija) ali zadrugo, jih učilo čebelarstvu, zlasti o čebelarjenju za kupčijo, izučil pa za vsak kraj vsaj enega, posebno veščega, ki bi imel vso manipulacijo o prodaji živih čebel v mazincu (čebelarska šola), stopil s priznanimi dobrimi čeb. tvrdkami naše kronovine v zvezo, da se dobi nekak modus vivendi na obe strani potem pa rekel svoji

organizirani (zbrani) čebelarski družini: „Nič ne bomo več trotov legli in redili; naša je kranjska čebela, mi sami jo bomo prodajali; zato je od danes naprej kupna cena enaka prodajni: poštene prodajalci prodajajo še vedno panj I. vrste po 14 K; mi smo zdaj prodajalci; od danes za naprej dobimo za panj ne več 8—9 K, ampak 14 K“.

Kriza bi bila rešena. Zbrana družina bi se klanjala nje in svetovno-znane kranjske čebele rešitelju hvaležno in udano, kakor čebele matici, kadar je v glorijski. Vse jadikovanje in jeremijade o propadanju kranjskega čebelarstva bi izgubile podlago in same ob sebi utihnile. In v doglednem času bi se pisalo: „Čebelarstvo na Kranjskem je mogočno napredovalo; če pojde tako naprej, bo dobila Kranjska dežela v kratkem nad milijon kron za same čebele na leto ...“

Ali kje so še oni časi? Zavedni kranjski čebelarji! Treba se je boriti. Boj je neizogiben. Grobokopi morajo pasti. Ne strašimo se boja, bodimo pripravljeni. Ko dobimo poveljnika, ki nas skliče in uredi, udarimo.

Od koga pričakujemo poveljnika?

C. kr. kmetijska družba kranjska, se kot nekaka zbrana kmečka vojska bori že 140 let za „staro pravdo“, da bi „vremena Kranjcem se zjasnila“. Ta je na svojem rednem občnem zboru v Ljubljani dne 27. junija t. l. blagovolila skleniti:

Glavnemu odboru c. kr. kmetijske družbe kranjske se nujno naroča, da v zvezi s kranjskimi državnimi poslanci stori prej ko mogoče vse potrebne korake, da visoko ministrstvo še to leto ustanovi in odda kakemu Kranjcu mesto čebelarskega nadzornika za Kranjsko.“

C. kr. kmetijska družba je govorila. Da otmemo našo miljenko, kranjsko čebelo svetovnega imena in svetovne slave, se obračamo še na naše poslance s prošnjo, da zastavijo ti pri ministrstvu besedo in nam izposlujejo čebelarskega nadzornika za Kranjsko. Hvaležna jim ne bo le domovina, nego ves čebelarski svet.

Dostavek uredništva. Ker je kupčija s čebelami takorekoč življenjskega pomena za čebelarje, zato bodimo za zdaj, dokler je naša organizacija še v povojih, poštenim in večim čebelarskim trgovcem le hvaležni, da nam spravljajo našo priredbo med svet. Ako se ti zedinijo med sabo glede cen in še z nami, potem bo prav zanje kot za nas. Mi bomo podpirali nje, oni nas, in šušmarji bodo zaspali. In ker je to dosegljivo, upamo trdno, da se tudi uresniči. Potem šele storimo zopet varen korak naprej. Za zdaj pa je v resnici najprva in največja potreba strokovni potovalni učitelj ali nadzornik, ki bo po vseh močeh podpiral umno in napredno čebelarstvo.

Prepričajmo se!

Fran Lakmayer.

(Dalje.)

Obžičenje medsten.

Ker imam širokonizke velike satnike (36×22 cm), uporabljam za pritrdjevanje medsten žico, kakršno v ta namen prodaja baron Rothschild. Zdi se mi, da je taka trdnjša od one, ki se rabi za vezanje umetnih šopkov. Primerjal sem obe, a znatnega razločka nisem zapazil.

Da se prepričam kakšni prevodnik gorkote je taka tenka žica, sem si na njenem enem koncu odmeril s kredo 3 cm; tikoma za tretjim cm sem jo prijel in držal nad plamenom sveče. Od popolnoma razbeljenega konca sem jo lahko držal $1\frac{1}{2}$ cm daleč. V oddaljenosti 3–4 cm nisem čutil nobene toplote, ampak le hlad železa, ki se menjava z zračno toploto.

Ker vzimljamo praviloma čebelne družine na rjavem satju, je gotovo žica v njem prevlečena z voskom, saj za to smo deloma sami poskrbeli z vtopljenjem žice v medsteno s pomočjo ogretega zobčastega kolesca, deloma so gotovo večje pomanjkljivosti čebele same popravile. Razun tega so se v celicah čebelce večkrat izvalile in v njih zapustile svoje ovojke, katerih čebele še niso iztrgale, ker je satje novo.

Zato sem tudi po lastni izkušnji prepričan, kakor mnogi drugi čebelarji, ki se poslužujejo obžičevanja medsten, da čebelam taka v satu vdolana žica pozimi ne škoduje, ker je tudi še po svoji tenkosti slab prevodnik toplote.

Vsaj dosedaj nisem zapazil nobenega razločka med čebelnimi družinami vzimljene na obžičenih in med čebelnimi družinami vzimljene na neobžičenih satih.

Da je pa s pravilnim obžičevanjem dosti dela, je res, a korist je tudi velika. Tako na pr. sem bil letos prisiljen zaradi pomanjkanja izdelanih satov, vsaditi krepkega drugca na 8 obžičenih medstelah. Tekom enega tedna so pa bili satniki tako lepo izdelani, da je bilo veselje. Nikjer nobene izgrizene luknje, pomanjkljive celice ali zvezanja sata s sosednim. Žica je vidna le na satnikovih deščicah, drugod je vdolana v sat brez sledu.

Da je prepeljavanje takih satnikov na pašo ter za točilo bolj varno, ni seveda nobenega dvoma. Pač pa je ž njim nekaj opravila, ko hočem iz obžičenega satnika sat vun vzeti. Očrneli ali poškodovani sat ogrejem najprej na solncu in potem ga izrežem z ogretim tenkim in ostrim nožem, ne da bi žice pretrgal.

Pri satnikih velike mere je obžičevanje medsten nujno, ako na njih hočem vsaditi roj. Pri satnikih na pr. dunajske mere jih pa skoro ni treba, ker so primeroma dosti mali, in če so v njih medstene pritrjene na zgornji deščici in na stranskih za $\frac{1}{3}$ višine s pomočjo svetilke „blisk“ in so medstene 3 mm debele, se obžičenje lahko pogreša, posebno če se še pazi na njihovo izdelanje in se po potrebi sproti popravlja.

Pri širokonizkih ali pri visokoozkkih satnikih rabi se navadno 4–6 kratno obžičenje, vendar se pa doseže tisti uspeh tudi z le križnim enkratnim obžičenjem, če se napravi na spodnjo satnikovo deščico po širjavi tako zarezo, da medstena vanjo s spodnjim robom popolnoma zapade.

Da pa ni treba v spodnjo deščico vglabljati zareze, je bolje napraviti si le 10 in pol mm široko deščico. Potem pribijem namesto spodnje satnikove deščice dve taki deščici, da se v sredi med njima nahaja prostora za 4 mm. Medsteno pa urežem za 5 mm širšo kot je znotraj satnik visok. Na ta način zapade pravilno pod zgornjo satnikovo deščico pritrjena medstena med spodnji dve deščici za 5 mm in je čebele ne morejo niti na eno, niti na drugo stran privzdigniti, nepravilno izdelati ali k drugemu satniku pritrditi. Pri visokoozkih satnikih bi moral napraviti to zgoraj popisano opravilo na stranskih deščicah, da bi medstena zapadla med stranski deščici. (Dalje prih.)

=====

Naše opazovalne postaje.

Priobčuje A. Žnideršič.

Mesečni pregled: julij.

Kraj	Učinek tehtanega panjů									Temperatura			Dnevov letanja	Dnevov						
	Donos			Upad			Skupni	Najvišji donos	Dne	najvišja	najnižja	Srednja mesečna		z dežjem	s snegom	s solncem			z vetrom	
	Mesečna tretjina															0	1/2	celi		
	1	2	3	1	2	3														
Bohinjska Bistrica	47	8	7	5	20	55	—18	27	5	26	13	18 ⁻⁸	31	17	—	4	12	15	20	
Ilirska Bistrica	260	40	180	80	110	130	160	160	25	30	9	18 ⁻⁷	31	12	—	1	14	16	7	
Krškavas	493	—	75	70	205	40	253	128	1	36	10	21 ⁻³	29	10	—	2	8	21	19	
Podgorje pri Kamniku	60	—	10	160	200	135	425	25	1	31	5	19 ⁻²	31	10	—	2	13	16	25	
Toplice pri Rudolfovem	250	—	—	—	140	60	50	60	1	31	9	20	—	—	—	—	—	—	—	

Bohinjska Bistrica: V pričetku mesca čebele na višku razvitka, potem polagoma navzdol, ob koncu mesca skoro popolna letargija. Nagnenje do ropanja ne posebno hudo. Nagon do rojenja zamrl popolnoma. Roji, ki so padli koncem junija, jako slabi. Mnogo muh, nič medu. — Humeck.

Krškavas: Akoravno je bila paša v tem mescu zelo slaba, vendar se je ljudstvo kaj dobro množilo. Roji so že junija popolnoma ponehali. — Tancig.

Podgorje: Koj v začetku tega mesca je paša popolnoma ponehala. Pravi kostanj je pri ugodnem vremenu cvetel, medil pa ni. Lipe so nad $\frac{3}{4}$ ure oddaljene in so le malo pripomogle. Kjub temu, da so čebele marljivo izletavale, se je zaloga medu zmanjševala. V zadnji tretjini so čebele otavo pridno obiskovale. Izrojenci imajo dosti zaloge, rojem se je moralo priti na pomoč. Učinek tehtanega panjů ta mesec ne pride v poštev, ker je panj dvakrat rojil. Čebelarji v okolici imajo vsi lepe, polne, živalne panji. — Sallath.

Toplice: Okrog 10. paša popolnoma prenehala. Glavna paša na ajdi se prične v prvi polovici avgusta. 7. je padlo obilo mane; čebele so od teže kar padale pred panji. Koncem mesca že nabero za sproti, kar porabijo; znak, da se paša odpira. — Bile.

Splošno.

Začetkom tega mesca je povsod ponehala izdatnejša paša. Roje je bilo treba, kot po navadi, krmiti. Vreme je bilo povsod tako ugodno, da se je vegetacija za jesensko pašo dobro razvila. Uspeh spomladanske paše je bil letos izredno dober. Na mojih čebelnjakih so panji povprečno dali po 20 kg, posamezni nad 40 kg. Da le ne bi bilo treba v jeseni nazaj dajati!

Čebelarški tečaj v Ilirski Bistrici.

Fr. Rojina.

Dne 21. julija je bil za vsakega, ki se je udeležil tega tečaja, velik čebelarški praznik. Kako pa tudi ne, saj kaj takega se ne vidi vsak dan, in taka čebelarska družba se ne shaja pri vsakem čebelnjaku. Nas pa je bilo ta dan pri gosp. Žnideršiču čez šestdeset, in nobenemu ni žal za pot, temveč za vedno bomo hvaležni, da smo imeli priliko občudovati velikansko čebelarstvo, o katerem bo marsikdo še dolgo sanjal. Navzoči so bili s Štajerskega, Koroškega, Goriškega ter iz Istre, Kranjcev pa bi bilo v primeri z oddaljenimi gosti lahko še več. Vsaj ti, prijatelj, ki ti teče železnica koj mimo domačega zelnika, se spusti, kadar te g. Žnideršič zopet povabi, od materinega predpasnika, ter poglej, kako se čebelari tam za kraškimi griči, saj tam še ni Turkov, ki pijo kri. In ti, prijatelj v gorskem zakotju, dva tri hribe vzemi pod noge, pa si pri prvi železnični postaji; potem ti je svet odprt, in če jo na pravo stran nameriš, se pripelješ ravno v Ilirsko Bistrico. Posnemaj čebelarsko korenino, gosp. Herléta iz Solčave, ki je preplezal Kamniške planine, da je prišel na železnico; a on je že prileten mož, ti si pa še čvrst in zdrav, kot mlad žerjav, še v vojaški dobi, da ni nemogoče, da boš šel mimo Ilirske Bistrice v vojsko, ker ravno tam mimo pelje cesta v Lahe. Potem ti bo tisti čas pot že znana, da boš lahko za vodnika drugim, in zvezde ti ne odidejo. Torej kadar pride klic iz Ilirske Bistrice, požuri se!

Od 9. do 10. ure dopoldne smo si ogledovali čebelnjak od zunaj in znotraj. Tu bi bilo na mestu ta orjaški čebelnjak opisati, a to je storil g. Žnideršič že sam v IV. letniku „Čebelarja“ v članku „Moj čebelnjak“ ter opisu pridjal dve lepi sliki: ena kaže zunanost, druga notranost čebelnjaka. Jaz le svetujem vsakemu, kdor more, naj si ga ogleda sam, pa mu ne bo treba hoditi clo tja na Dunaj, ker tam bi zaman iskal enakega.

Ob 10. uri smo se zbrali v prostrani dvorani tovarne k predavanju. Stara navada je, da se prijatelji enakih misli pri sestanku pozdravijo, zato sem jaz kot nekaj voditelj tečaja stopil prvi na govorniški oder. Da bodo

pa tudi oni, ki niso imeli prilike biti navzoči, vedeli, kako lepo sem pozdravil navzoče, navedem tu svoj pozdrav; morebiti se kdo prihodnjič že samo radi takega pozdrava udeleži tečaja:

„Dragi čebelarji! Danes smo se v drugič zbrali pri gosp. Žnideršiču, ki je brezprimerno ne le največji kranjski, temveč sploh največji slovenski čebelar. Bodite prav po čebelarско srčno pozdravljeni vsi, ki ste od blizu in daleč prišli, da si ogledate njegovo uzorno čebelarstvo. Obilno število vas jasno kaže, da raste zanimanje za našo prelepo stroko, saj lani nas še ni bilo toliko, in upam, če nam ostane gosp. Žnideršič še nadalje tak požrtvovalen prijatelj kot je bil do sedaj vedno ter nas povabi še v tretje k svojemu čebelnjaku, da nas bo takrat še mnogo več.

Ne vem, če je kdo izmed nas tako, rekel bi, prešernih misli, da bi dejal: „Takoj ko pridem domov si ustanovim ravno tako čebelarstvo kot je Žnideršičevo ali pa še večje“. Pomisliti je, ker prvemu manjka gmočnih sredstev, drugemu časa, temu podjetnega duha, onemu zopet strokovnega znanja, česar vsega je treba, da je mogoče uspešno voditi tako podjetje — to pa vendar dobro vem in sem že vnaprej prepričan, da bo slehern udeležnik ponesel sabo trdno voljo izboljšati, urediti in popolniti svoje čebelarstvo. In s tem bo namen današnjega pohoda tudi dosežen.

Namen današnjega sestanka pa ni samo, da si samo površno ogledamo čebelnjak našega gosp. Žnideršiča, to je bila takorekoč že prva točka dnevnega reda, ampak pogovoriti se hočemo še o marsičem, kar je treba vedeti umnemu čebelarju, vrhutega pa vam bosta gosp. Žnideršič in njegov čebelar pokazala to in ono iz praktičnega čebelarjenja.

Da pa bomo imeli od današnjega dne kolikor največ mogoče haska, se držimo gotovega reda, da bo gg. predavateljem mogoče več povedati in pokazati. Zato tudi prosim med predavanji ne vmes govoriti ali delati opazke, ampak ko govornik skonča svoja izvajanja, potem šele lahko ta ali oni pove svoje mnenje, da napravimo nekako debato o tem ali onem predmetu.“

Tako ali morebiti še nekoliko lepše, če je to sploh mogoče, sem nagovoril čebelarske prijatelje, potem naznanil vsposed ter predstavil gospode predavatelje.

(Dalje prih.)

Iz Preske. G. urednik! Ker ste že precej časa moj znanec in prijatelj naj Vam sporočim svoj začetek čebelarstva in njega razvoj. Veselje do ljubkih čebelc sem gojil že od otroških let. Živo se spominjam, ko sem kot majhen

deček letal k sosedovemu čebelnjaku ter opazoval marljivo živalco. Za mojo razposajenost pred uljnjakom sem dobil večkrat dvojno plačilo: zateklo lice in doma povrhu še leskovo olje. Pa vse to mi ni vzelo veselja do čebel; komaj sem čakal, da odrastem in postanem sam čebelar. Ko sem služboval na Breznici, v rojstni vasi slovečega prvaka-čebelarja Antona Janša, sem kupil tam prve čebele. V čast si štejem, da sem jih imel v njegovem prvotnem čebelnjaku*). (NB. Sedaj je g. nadučitelj Ažman, lastnik Janšetovega doma, hišo prodal, in žalibog Janšetov čebelnjak je baje že izginil s površja.) Pozneje me je nemila usoda gonila semintje, in par let nisem mogel imeti čebel. Lansko jesen sem se pa zopet stalno uдинjal in takoj letošnjo pomlad sem kupil 6 kranjskih panjev. Prenesel sem jih na pašo v hribe, kjer so se izborno razvili. Dobil sem 12 lepih rojev; sprašili so mi razun enega vsi. Paša je bila ves čas vrlo dobra, posebno kostanj jim je zalil satovje. Sedaj postavljam čebelnjak; bo precej velik in lepo urejen. G. urednik, potem Vas povabim, da si ga ogledate. Za danes toliko, drugič nekaj o naših čebelarjih.

Lovro Hafner.

*) Samo sprednji brun je bil še prvoten. — Op. uredn.

O ropanju. Če je kak panj premagan, da ne pomaga nobeno izmed obilnih sredstev, kar jih je „Čebelar“ že priporočal, potem ne preostaja drugega, kakor da ga prenesemo v klet ter mu damo seveda primerneга duška, na njegovo mesto pa postavimo drugega praznega. Kadar pa ni mogoče panjů, ki ropa, na noben način odvaditi, mu je treba matico za 48 ur odvzeti, zakaj brezmatičen panj nikoli ne ropa.

Kdaj so bile čebele vpeljane v Ameriko. Viljem Bölsche trdi, da pred iznajdenjem Amerike tam niso poznali čebel, ker Indijanci nimajo izvirne besede ne za med ne za vosek, in da še dandanes imenujejo čebele le „muhe belih mož“. Navaja potem še letnice, kdaj so se v ta ali oni kraj čebele vpeljale: v angleško severno Ameriko leta 1638., v Florido leta 1763., v Kentucky leta 1780. itd., v južno Ameriko pa šele leta 1857.

Čudni metulj. V neki stevilki „Kmetovalca“ v oddelku „Vprašanja in odgovori“ beremo sledeče vprašanje: „Pri nas se je pojavil metulj čudne vrste, dolg 5 cm, z enako dolgimi krili, debelega života in rumeno marogast. Ta metulj leta v mraku okoli uljnjaka in se potem zeleti v najboljši panj, kjer nekaj časa ostane in potem zopet odleti. Jaz sem prišel v več panjih ob matice,

zato vprašam ali ta žival matice in čebele mori? Kako se zove ta metulj in kako mu priti do živega?" (A. N. v Sv. K.) Temu preprostemu čebelarju se pač pozna, da ni naročen na „Slov. Čebelarja“ in da tudi še nikoli ni čital kake čebelarske knjige. Še o smrtoglavcu ni ničesar slišal! Ko bi to bil kak začetnik, kar pa sodim, da dotični ni, bi se ne čudil. Tudi je razvidno iz tega vprašanja, kakšne čudne pojme imajo ti možje, ki so dostikrat tako ponosni na svojo čebelarsko znanost. Smrtoglavec mori čebele in matice! S čim neki, in zakaj bi jih moril? Čudno, da se ne domislijo medu, ko vendar vidijo, da ima ta vešček dolg sesajoč jezik, in da bi mu ne bilo treba po čebele, ako bi jih res iskal, lezti v njemu tako nevaren panj, ko se nahaja poleti in še jeseni o mraku na bradah močnih plemenjakov dosti čebel. Občudujem potrpežljivost gospodov pri „Kmetovalcu“, ki na taka in podobna vprašanja odgovarjajo in vem, da se tudi vi, g. urednik, strinjate z mojim predlogom, naj bi „Kmetovalec“ vse čebelarje, iskajoče odgovora na svoja vprašanja, zavrnil na naše čebelarsko glasilo*), na katero naročiti se je vendar vsakega čebelarja dolžnost, ker so ga mnogi krvavo potrebni.

Fr. Lakmayer.

*) To se zdaj vedno zgodi.

Op. uredn.

V **Belgradu** se je vršil 29., 30. in 31. avgusta kongres jugoslovanskih čebelarjev, na katerem so predavali tudi trije znameniti ruski čebelarji: profesorja Kuljagin in Kablukoff iz Moskve ter Kondratenko iz Harkova.

Srbi imajo tri čebelarske časopise: „Srpska pčela“ izhaja v Belgradu, „Težak“ v Sarajevu, v Karlovcih na Hrvaškem pa izdaja največji srbski čebelarski mojster Živanovič „Srpskega pčelarja“.

Na **Češkem** je ukradel tat neki čebelarici za 60 K medu. Da ga je laglje spravil domov, je ukradel še ročni voziček. Za oba čina je bil obsojen v trimesečni zapor.

=====

Naznanila osrednjega društva.

Čebelarski shod v Metliki se ni vršil 1. t. m. ampak bode 8. t. m. ob 9. uri dopoldne v šolskem poslopju. Predaval bode g. Anton Likozar, odbornik osrednjega čebelarskega društva.

Ustanovni čebelarški shod v Gor. Tuhinju. 15. t. m. se vrši v šolskem poslopju v Gor. Tuhinju ob 3. uri popoldne čebelarški shod za ondotno okolico. Na shodu bode predaval g. nadučitelj Ant. Likozar.

KRANJSKE PODRUŽNICE.

Shod čebelarške podružnice na Vrhniki bode v nedeljo, 22. t. m., ob 3. uri popoldne pri predsedniku podružnice, g. Furlanu na Vrdu. Udje, kakor tudi prijatelji čebelarstva se vabijo, da se shoda v obilnem številu udeleže. Predaval bode o umnem čebelarstvu g. Anton Likozar, nadučitelj iz Ljubljane.

Ustanovni čebelarški shod v Bršljinu. Po prizadevanju g. V. Rohrmana, pristava kmetijske šole na Grmu, je podružnica kmetijske družbe v Novem mestu sklenila, da se ustanovi tudi samostojna čebelarška podružnica za ondotno okolico. 28. julija se je vršil v ta namen ustanovni shod v Bršljinu. Shodu je predsedoval, ker je bil g. Rohrman radi pogreba odsoten, g. R. Dolenc, vodja kmetijske šole. Predaval je na shodu zastopnik osrednjega odbora čebelarškega društva, g. nadučitelj Likozar. Pojasnil je namen in pomen čebelarških podružnic. Podal je tudi mnogo nasvetov k umnemu čebelarstvu ter končno predlagal ustanovitev čebelarške podružnice za novomeško okolico. Odgovarjal je še na nekatera stavljena vprašanja, nakar so se začeli oglašati novo pristopivši člani. Pristopilo je nad 30 novih udov. Vršila se je takoj volitev podružničnega odbora. Predsednikom je bil izvoljen g. vodja R. Dolenc, ki je z veseljem prevzel predsedstvo. Zahvalil se je g. Likozarju, da se je odzval vabilu in je tako dobro izvršil prevzeto nalogo. S tem je bil toli impozanten shod zaključen.

Čebelarški shod v Horjulu. Po prizadevanju 82 letnega starčka, Matije Pečovnika iz Zaklanca, ki čebelarji že od svojega 12. leta, toraj 70 let, se je vršil 1. t. m. dobro obiskan čebelarški shod. Predaval je g. Anton Likozar o umnem čebelarstvu vobče, o pravilnem vzimovanju, o spomladnem pitanju in o čebelni kupčiji. Za vseskozi zanimivo predavanje se je govorniku zahvalil ondotni g. župnik z željo, da bi se s tem začelo novo življenje med ondotnimi čebelarji.

V Toplicah na Dolenjskem se je vršil čebelarški shod ondotne podružnice 15. avgusta ob 3. uri popoldne v šolskem poslopju. Pri tej priliki je predaval o gnilobi in o premakljivem in nepremakljivem satovju g. nadučitelj Likozar. Shoda se je udeležilo mnogo čebelarjev in tudi nekaj letoviščarjev. Predavanje

je bilo zanimivo in poučno. G. predsednik podružnice nadučitelj Matko se je zahvalil g. predavatelju ter obenem izrekel željo, da bi g. predavatelj še večkrat obiskal tukajšnjo podružnico. Posamezni čebelarji so stavili še razna vprašanja, na katera je dal g. predavatelj potrebna pojasnila. Splošno se je pričelo večje zanimanje za napredek med našimi čebelarji, v kar gotovo mnogo pripomore snovanje podružnic in predavanja.

Podružnica v Ilirski Bistrici. Odbor podružnice v Il. Bistrici je imel v nedeljo, dne 18. avgusta 1907 svojo prvo odborovo sejo. Najprvo pozdravi predsednik vse navzoče ter se gg. odbornikom za njih polnoštevilno udeležbo najtopleje zahvali; omeni, da bode v prvi vrsti treba pridobiti novih članov, ter naj zato vsak izmed gg. odbornikov po svojih močeh skrbi. Potem se je sestavil imenik članov. Dosedaj odboru znani člani so sledeči: Logar Anton, Verbovo; Makarovič Ivan, Jelšane (Istra); Možina Fran, Rakitnik; Penko Ivan, Parje; Potepan Andrej, Mala Bukovica; Sever Josip, Voloska; Strnad Radovan, Il. Bistrica; Štefančič Josip, Jablanica; Urbančič Mihael, Mala Bukovica; Žefrin Mihael, Vrbica in Žnideršič Anton, Il. Bistrica, torej vseh skupaj 12 članov. — Na predlog g. blagajnika določilo se je enoglasno, da naj pripadajo ilirsko-bistriški podružnici vsi v sodnih okrajih (za Kranjsko) Il. Bistrica, Postojna, (za Istro) Podgrad in Voloska bivajoči sedanji in se še priglasujoči člani-čebelarji, seveda do tja, dokler se ne ustanovi v teh okrajih podružnic; ta sklep naj se naznani osrednjemu društvu, obenem pa naj se zahteva nekaj iztisov pravil. Nato je bil sledeči skupni predlog gg. predsednika in Anton Žnideršiča enoglasno sprejet: Podružnični odbor prireja predavanja v svojem si zgoraj določenem okrožju ter prosi osrednje društvo, da pusti enostavna vabila na omenjena podružnična predavanja za vse podružnice enako, z izpustom krajevnih imen, tiskati ter jih potem prepusti vsaki podružnici nekaj sto, ker bi jih skoro gotovo vsaka kolikortoliko rabila. Vabila naj bi se eventualno glasila sledeče, seveda v primerni obliki: „Vabilo čebelarske podružnice v k predavanju, katero se vrši dne . . . 19 . . v in sicer v prostorih ob . . uri . . poldne. Vstop vsakemu prost. Najuljudneje vabi odbor. — Na omenjeni način naj bi se občinstvo k predavanjem vabilo. — Obenem se je sklenilo, da se prihodnje predavanje v zvezi z odborovo sejo vrši dne 29. septembra 1907 v Podgrajah v ondotni šoli in sicer popoldne po večernicah. Vabi naj se obenem učence nadaljevalne šole. Predavala bodeta gg. Makarovič Ivan, nadučitelj iz Jelšan ter Žnideršič Anton, velečebelar iz Il. Bistrice. Na predlog g. Antona Žnideršiča sklenilo se je naročiti 2000 komadov razglednic v svrhu, da se ojači podružnična blagajna. Blagajnika g. Antona Logarja predlog, naj se osrednje društvo pozove, da kakor hitro mogoče pristopi čekovnemu prometu, kar bi bilo vsekakor koristno in prijetno, bil je enoglasno sprejet, ter se pozove osrednje društvo pismeno. Sledili so še neki kratki dogovori, nakar se predsednik še enkrat za polnoštevilno udeležbo gg. odbornikom zahvali ter nato sejo zaključi.

Predsednik — tajnik.

Listnica uredništva.

Gospod J. M. v B. (Koroško): Točilo se je naročilo in pride na Vaš naslov po povzetju. — Gospod A. R. v G.: Platnice za „Čebelarja“ dobite pri knjigovezu Breskvarju v Ljubljani. Černetove knjige ni več v zalogi. — Gospod I. Š. v M.: Prvca preglejte in videli bode kaj je v neredu. — Gospod A. T. v S.: V panjih s premakljivim delom se spravijo čebelar in maticam uši, če se pod satnike potisne papir z nekoliko naftalina in se črez par ur zopet vzame iz panj. Ponoviti je treba to večkrat in vsakokrat uši s papirja pobrati. Borove tršice (sveže) potisnjene v panj tudi omamijo krplice, da popadajo na tla.

~~~~~

MALA NAZNANILA.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le **dvakrat v letu**.

Dva povsem nova originalna **Gerstungova panja s podolžnimi satniki**, najnovejše oblike (Torfmullstabwand in Keilnischen-flugloch) proda po primerni ceni I. N. Babnik, Ljubljana.

Strcaljko (točilo), že rabljeno in še v dobrem stanu za Gerstungove cele in pol-

okvirje vlivati, ima na prodaj Josip Stemberger, čebelar, Jelšane v Istri. Cena ji je 12 kron, postavljeno na pošto v Jelšanah.

Prodam **300 zlahtnih jabolčnih in hruševih pritlikovcev** po 30—65 krajcarjev. I. Lukman, Šoštanj.

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsefe, facelije, ranjak
 — ali uročnik (Tannen- oder Wundklee) —

zelo medunosne cvetlice prodaja

J. KORDIN v Ljubljani.

Čebelarskim društvom in čebelarjem

priporočam

škatljice za razpošiljanje matic po pošti

kakor tudi

lipove remelce za satnike

po najnižji ceni.

Mizarstvo s stroji. **JAKOB ŽUMER** Gorje — Gorenjsko.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravništvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojnu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec. — Lastnik „Slovensko čebelarsko društvo.“

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.